

В чому причина війни?

ООН, Нью-Йорк
6 березня 1991 року

Друзі мої, давайте помолимося кілька хвилин за вашу благородну справу, за те, щоб ви справились зі своєю місією, помолимося за мир, задля якого ми всі працюємо; а потім почнемо нашу розмову. Будь ласка, помоліться кожний по-своєму, закривши очі; налагодьте зв'язок із Богом у вашій душі.

Дякую вам. Для мене велика честь бути тут, у найліпшому місці в світі, і бачити найінтелігентніших обранців усіх народів.

Вітаю вас в Організації Об'єднаних Націй. Я сказала тут нашому президенту, що ООН, мабуть, найкраща річ у світі після "грінок", і вона відповіла, що ніколи раніше не чула, щоб хтось використовував подібний вислів. Я теж ніколи не використовую його, за винятком тих випадків, коли він до місця, бо боюся, що мене не правильно зрозуміють, та ще й тому, що існує не так вже багато речей, кращих за "грінки". Але ООН дійсно краще. Я читала про ту працю, яку ви виконали задля народів світу, і я молюсь, щоб Бог благословив вас, надав вам міцного здоров'я, сил та розуму, щоб ви були в змозі продовжувати свою діяльність.

Я зовсім не відчуваю себе так, ніби я тут уперше і вперше розмовляю з вами. Я відчуваю близькість і дружнє ставлення до вас і прошу вас теж це відчути, якщо у вас ще немає такого почуття. Перед тим, як увійти сюди, коли я їхала в автомобілі, я заплющила очі на кілька хвилин і побачила вхід до будинку. Так! Я навіть поцікавилась у леді, що була за кермом: "Чи знаєте Ви, де центральний вхід?" Вона відповіла: "Так, звичайно. Ми будемо там за хвилину. Він там-то і там-то". Я поміркувала, що вона раніше не була тут і може переплутати вхід. Я лише задрімала ненадовго і побачила "центральний вхід". Ймовірно, я вже була тут раніше чи була присутньою на засіданнях Організації Об'єднаних Націй у багатьох інших життях. Хто знає? Я побачила вхід, коли їхала в автомобілі, фактично, ще до того, як увійшла сюди, отже, може бути, що ми не вперше разом.

Якось мене запросили приїхати до ООН і виступити перед товариством, це було ой як давно. З тих пір минуло, мабуть, вісім місяців, тоді я зовсім не думала приїжджати сюди. Коли мене запитали, я відповіла: "Добре, може бути. Подивимось". Тому що в той час мені здавалось, що зацікавлення тих, хто працює в ООН, відрізняються від моїх. "Я звичайна духовна особа, а люди з Організації Об'єднаних Націй, мабуть, зайняті так званою політикою". Так я вважала, бо була по-своєму "неосвіченою", ви розумієте, що я маю на увазі? Будь ласка, вибачте мені. Тоді я гадала, що тим, хто займається політикою, було б нецікаво слухати мене.

Але пізніше я зрозуміла, що помилялась, коли так вважала. Політика - то не єдиний предмет діяльності ООН. Вони працюють на ниві гуманізму наполегливо, як і в ім'я миру, надають світу різносторонню підтримку. Тут також практикують медитацію, про що я дізналася пізніше. Потім мені довелося зіткнутися з проблемами, які пов'язані з війною на Середньому Сході, з багатьма питаннями, що стосуються аулакських біженців та політичних ліній щодо Ау-Лаку. Дехто з аулакських біженців, що не бажали повернутися на батьківщину, кінчали життя самогубством чи протестували проти репатріації. Тому я вирішила, що надійшов зручний момент, щоб приїхати сюди, дізнатися більше про вашу роботу та, між іншим, приємно porozмовляти.

Ми не повинні навалювати на плечі ООН весь тягар та відповідальність чи провину. Всі повинні співпрацювати з Організацією Об'єднаних Націй, тому що ми теж громадяни цього світу.

Не слід стояти осторонь і пасивно спостерігати за діяльністю ООН, а потім звинувачувати чи критикувати їх. Ми повинні бути поблизу і працювати разом. Це моя точка зору, саме тому сьогодні я тут. Буду я в змозі допомогти чи ні - це вже інше питання; все в руці Божій, але моя добра воля з вами.

З цією метою я вивчала ваші книги, брошури та все, що була в змозі дістати, щоб мати можливість бути в лавах ООН, бути одним із її членів, присутньою незримо, стати добровольцем. Ви не зможете мене звільнити, тому що я доброволець. [Учитель сміється] Я залишусь тут назавжди. Я постійний, беззмінний член ООН. Неможливо звільнити добровольця, ви розумієте? Не можна звільнити того члена організації, який добровільно погодився працювати вічно. Отже, я тут, бажаєте ви цього чи ні, у вас з'явився новий співпрацівник. Зраділи ви мені чи ні? [Учитель сміється. Хтось із присутніх відповідає: "Так".] Дякую вам.

Мені запропонували поговорити з вами про проблему війни та миру, оскільки ця тема зараз є питанням злободенним. Я б хотіла якомога менше говорити про війну і багато - про мир. Справа в тому, що всі ми знаємо про війну, але нам невідомі її справжні причини і те, як треба їх ліквідувати. Це звучить неправдоподібно і схоже на роман чи казку, але ми дійсно ліквідували причину. Це в наших силах. Спливе небагато часу, і люди втомляться від війни, незалежно від того, переможці вони чи переможені. Навіть ті завойовники, що відомі історії, такі, як Олександр Великий, Наполеон, Арджун в Індії, врешті-решт теж втомлювались. Отже, чому б і нам, сучасним завойовникам, наприкінці не втомитись і не побажати дізнатися про те, як можна уникнути такого стану речей? Але якщо ми бажаємо уникнути цього, треба діяти не тільки згідно зі своїми бажаннями: потрібно виконувати Божу волю. Ми повинні узгоджувати свої дії з бажаннями Бога, а для того, щоб розуміти, чого бажає Бог, ми повинні бути підготовлені: готові говорити мовою Бога, готові тілом та душею слухати, що каже Бог, а не те, що говоримо ми. Ми постійно молимося за мир, але захоплюємося молитвою і забуваємо прислухатися до того, що Бог намагається сказати нам про нього, про те, як здобути мир. Тому ми не відаємо, куди звернути, навіть якщо в душі всі це розуміють і бажають покласти край війнам і зберегти мир в усьому світі.

ООН - перша інстанція, якій за родом занять доводиться багато непокоїтися з приводу воєн і докладати максимум зусиль задля відновлення миру. Ця робота проводилася безперервно з часів заснування організації. Я вагаюсь, чи був би світ таким, яким він є зараз, якби не було ООН. До сих пір існують війни, голодомор та проблеми біженців, але без Організації Об'єднаних Націй було б ще гірше. Ви розумієте, що я маю на увазі? Ви не спроможні працювати беззоганно без підтримки всіх народів. Тому не можна покладати всю відповідальність за те, що все ще існують війни, інші політичні проблеми, не вирішені до цього часу, тільки на ООН, тому що деякі члени світового співтовариства лише відмовляються співпрацювати. Я розумію, як важко для такої організації, як ООН, примусити цілий світ зрушити з місця, в той час як деякі не бажають зробити і кроку назустріч, тупають ногами, мов діти, і навіть не намагаються вислухати, чинять так, як їм заманеться, і не узгоджують свої бажання з оточуючими. Мені шкода, що це так. Робота Організації Об'єднаних Націй дуже, дуже важка, дуже складна та делікатна, вона потребує багато терпіння, дипломатичності і наполегливості. Нехай Бог дарує їх вам, коли б вони вам не були потрібні.

Перед смертю Олександр Великий доручив своїм підлеглим покласти його тіло в труну з порожніми руками, простягненими вздовж тіла, щоб дати зрозуміти майбутнім поколінням безглуздість воєн та накопичування будь-якого майна, тому що ми все втрачаємо, коли помираємо. Але, як бачимо, деякі члени світового співтовариства, громадяни світу чи деякі народи не зрозуміли цієї науки. Будемо сподіватися, що в майбутньому це розуміння прийде до них.

Більшість людей, що розпалюють війни, належить до кількості тих, хто має дуже добрий захист, хто говорить, не виходячи з кімнати, не злазячи з канапи, і не буває на полях битв, щоб уникнути небезпеки. Отже, вони приносять горе іншим людям, включно і своїм власним громадянам, тому що не відчували на собі тієї небезпеки, якій підпорядковує себе людина під час бою, і того, які страждання відчуває той, кому спричинили біль та муки, злигодні, викликані війною.

Коли Наполеон Бонапарт, французький полководець, вийшов на поле бою після битви між французами та австрійцями, його вразила і боляче зачепила кількість жертв, втрати. Дві сторони втратили мертвими близько п'ятнадцяти тисяч солдатів. У відчаї він написав листа до короля Австрії, в якому прохав: **"Давайте укладемо мир. Давайте зупинимо війну"**. Він писав до короля: **"Вам не доводилось бувати на полі бою, як довелося мені, тому ви не уявляєте собі, що то означає стояти тут серед п'ятнадцяти тисяч трупів і бачити кожного дня страждання солдатів. І це ще не все. Що думають ті, хто залишився в живих і стоїть за моєю спиною?"** Так, гадаю, що багато з вас дивились фільм «Народжені четвертого липня», і ви розумієте, що мав на увазі Наполеон. Є побічні ефекти, які виявляються пізніше, не лише безпосередній вплив.

Я не знаю, представник якої радіостанції брав у мене інтерв'ю кілька днів тому в Техасі. Він запитав мене: "Війна - це добре чи погано? Чи варто нам, як людям духовним, звернутися до війни задля досягнення релігійної мети так само, як це зробили інші на Середньому Сході?" Я відповіла, що ми повинні знищити причину, а не наслідок; дуже запізно. Якщо ми не бажаємо зрошувати апельсини, нам не треба висаджувати у ґрунт апельсинове зернятко, чи, у всякому разі, не треба поливати його; нам краще висмикнути його з землі, доки воно маленьке. Але декотрим людям подобається пестити, зрошувати війну з незрозумілих, лише їм відомих причин. Ймовірно, вам це відомо краще, ніж мені. Деякі мої знайомі казали мені: "Справа в тому, що ми повинні турбуватися про людей в нашій країні, тому нам треба брати участь у війнах з тим, щоб мати прибуток з них для своєї країни". З цієї точки зору все дуже правильно, навіть патріотично, але в кінцевому рахунку і з духовних позицій - це втрата, поразка, тому що пізніше потягне за собою виникнення карми. Карма - це наслідок того, що ми посіяли. Як каже Біблія: **"Що хто посіє, те й жатиме"**. Якщо мотиви були недобрі, то результат не може бути гарним. Якщо ми намагаємося робити гроші, уславити чи прогодувати групу людей або народ за рахунок війни, то пізніше відчуємо зворотний зв'язок з цими мотивами, і ми теж зробимося жертвами. Неможливо посіяти зернятко апельсина і отримати яблуко; в цьому полягає фізичний закон нашого світу. Якщо ми вже існуємо у фізичному світі, залишається підкорятися фізичним законам. Ніхто не зможе уникнути цього, навіть якщо це Будда чи Ісус Христос, не кажучи вже про нас, звичайних смертних!

Отже, ті люди, які розпалюють війни, як бачимо, не вивчали Бхагавад Гіти - буддистського вчення про закон карми. До того вони, може бути, навіть мимохіть не подивилися на рядки в Біблії, де наголошено: **"Що хто посіє, те й жатиме"**.

Дуже давно, коли Будда ще був живий, він розповів цікаву історію про те, як почалися війни. З незабутніх часів - з тієї пори, як люди почали заселяти Землю, - причина війни, насіння війни вже було засіяно. Тому те, що ми маємо на сьогодні - це лише наслідок минулих помилок, відстрочені наслідки або неминуча ланцюгова реакція.

Будда розповів ось що. На початку часів, після того, як був зруйнований цей наш світ, тут нічого не було. Всі пішли по різних світах згідно з бажаннями та нахилами, які вони мали, доки жили в цьому світі. Декогих, мабуть, прирекли на існування в більш жалюгідних умовах, інші надовго послули, а треті відправилися на так звані небеса. Більшість людей, що були доброчесними, дісталися місця, названого планетою Куан Ін. Ця назва не має нічого спільного з

нашим методом "Куан Ін", зрозуміло? Так лише називалося це місце. Там перебували люди, оточені сяйвом, впродовж тривалого, не можна навіть уявити, якого довгого, часу. Потім виникла ця планета. Спочатку вона була ледве помітною хмаркою, туманністю, не придатною для житла. Проминуло багато, дуже багато часу - уявіть собі мільярди мільярдів сторіч - до того, як виник цей світ.

Повільно перші групи людей із тих, хто залишався на цій так званій планеті Куан Ін, почали з'являтися в цьому світі. У той час цей світ не мав керівника. В ньому не було нічого живого, зовсім нічого. Одна з істот з більш високої планети помітила, що цей світ порожній, тон був готовий до появи правителя, тому він спустився. Так з'явилося перше життя. Його називають Брама. Так розповідає легенда. Це не мої слова; про це казав Будда. Не зрозумійте мене неправильно. Добре?

Раптом він помітив, що дуже самотній; в цьому не було нічого доброго, тому він сказав: "Я б хотів, щоб хто-небудь ще прийшов до мене". І вони прийшли, ті прекрасні люди з планети Куан Ін. Вони називали її Куан (світло) Ін (звук), тому що на цій планеті люди харчувалися тільки світлом та звуком. Їм не потрібна була тверда їжа, як нам зараз.

Так поступово численні з них прийшли у цей світ та обжилися, але, прийшовши сюди, вони жили, оточені світлом і сяйвом. Вони мали змогу полетіти куди завгодно та миттєво подолати будь-яку відстань. Не було проблем ні з якими транспортними засобами та фізичним пересуванням, була непотрібною мова. Вони чудово розуміли один одного. Вони мали змогу залишатися зовсім вільними по-своєму, в своєму сяйві, і жили в ньому тривалі, тривалі сторіччя, трильйони років. Поступово цей світ почав тверднути, він ставав все чудовішим, прекрасним. Деякі з людей прогулювалися біля моря чи пролітали над узбережжям і бачили в морі деякий різновид піни. Піна здавалася такою чудовою, блискучою, від неї йшли такі приємні пахощі. Велика кількість зовсім незнайомих поширюваних ароматів прийняла форму цієї піни, що плавала на поверхні моря. Деякі з людей були дуже допитливі, тому вони спустилися на землю і покуштували трохи піни.

Спочатку вони придивилися. Вона здавалася чудовою і поширювала неймовірні пахощі, їх непереборно тягнуло її покуштувати. Це було так приємно. Раніше вони ніколи нічого не їли і не гадали, що будуть мати потребу в ній. Вони не мали змоги собі уявити, що може існувати така приємна і смачна річ, так вони їли все більше, більше та більше. Наприкінці всім вже було відомо про цю прекрасну піну на поверхні моря, у якої були приємні смак та запах, яка чудово виглядала, тому всі вони приходили та їли її. Чим більше вони їли, тим робилося важче. Їхня зовнішність змінилася. Вони губили свої здібності і через деякий час вже були не в змозі літати на дуже великі відстані. Поступово їхнє світло, їхня аура робилася коротшою та слабшою, тьмянішою та безбарвною. Але вони не звертали на те великої уваги. Так чи інакше, було надто запізно змінюватися. Бо дуже смачна була піна. Чим більше вони їли, тим більше їм хотілося, тому вони не могли зупинитися. Коли всі почали їсти її, піна зникла, тому що вони їли надто багато.

Потім на землі з'явилося ще щось, різновид бур'яну - трава, яка зростала усюди. Будь-хто мав змогу зірвати її та з'їсти. Це була повзуча рослина. Людям вона теж сподобалася. Піни більше не було, тому вони покуштували траву, і вона теж виявилася смачною, приємною та запашною. Вони їли її, їли всі. Чим більше вони їли цю траву, тим грубшими робилися їхні тіла і душі. Вони більше були не в змозі літати. Їхні фізичні тіла почали змінюватися в гіршу, а не ліпшу сторону. Раніше вони були прекрасні, чудові. Тепер вони виглядали грубими та неотесаними, і якісь звуки почали зриватися з їхніх вуст. До цього їм не потрібно було розмовляти, але тепер вони повинні були видавати які-небудь звуки, щоб оточуючі змогли їх зрозуміти. Це було лише нерозбірливе белькотіння, але вони почали розмовляти. Тепер їм було не під

силу припинити їсти. Вони перетворилися на наркоманів. О! Це було так приємно, так гарно, і вони продовжували їсти.

На зміну цим часам прийшли інші. Чудова трава зeszла, і люди розбрелися в пошуках чого--небудь їстівного. Земля надала їм щось схоже на рис чи пшеницю. Земля почала приносити плоди, і люди їли. Але їстівне зростало на відкритому повітрі, на полях, далеко від житла. Люди змушені були пройти якусь відстань від того місця, де вони жили, щоб зібрати рослини та принести їх додому. Тепер їстівне не зростало усюди, як це було раніше. Отже, вони приносили рослини додому та їли їх, і кожного дня в них було доволі їжі. Але з часом люди залінувалися і почали міркувати так: "Чому я повинен ходити на поле кожного дня і збирати те, що мені потрібно? Я можу взяти стільки, скільки вистачить на два або три дні, тоді мені не потрібно буде ходити кожного дня". Таким чином, вони почали набирати їжі на три дні. Їхні сусіди помітили це і вчинили так само. Деякі люди були більш ненажерливими та пожадними і набирали їжі на десять днів, інші - на двадцять.

Поступово запаси пшениці зменшилися, вона зeszла, тому що кожен брав більше, ніж йому було потрібно. Через деякий час почалися неприємності через те, що ті, хто мав продовольчі запаси, побоювалися крадіжок з боку тих, у кого їх не було, і тому подібних речей. Тому люди вирішили сформувати раду для вирішення усіх суперечок та створення законів. Ось чому було сформовано перший уряд у світі - задля їжі і ніякої іншої благородної мети. Потім вони розділили землю на частини; цей шматочок - для пана такого-то й такого-то, а той - пані такій--то й такій-то, і ніхто не мав права порушити цей розподіл.

Чим більше вони їли все це, тим ставали грубішими і неповороткішими, і їхні тіла почали змінюватися. Деякі одержали жіночу форму, інші - чоловічу, тепер ми називаємо їх - чоловіки та жінки. До цього форма не існувала; всі були схожі, жили в сьайві та коханні. Між ними не було фізичного потягу. Але після того, як вони почали багато їсти, з'явилися боротьба, крадіжка та суперечки, зміни набули катастрофічного характеру. Люди почали дивитись один на одного з подивом, зацікавленістю та відчувати взаємний потяг.

Ті, котрі їли менше, все ще залишалися привабливими, а ті, що їли більше, робилися все гидкішими. Незугарні переслідували привабливих. Гарними були жінки. Так, може, саме тому, що ми менше їмо. [Учитель розсміявся] Тому до цих пір жінок вважають привабливими. З того часу, коли так звані чоловіки почали переслідувати жінок за те, що вони гарніші. Всі цінують красу з тієї причини, що ми були прекрасними споконвіку, ми склалися з краси. Ось чому до цього часу всім подобається гарне, і всі жінки користуються доброю косметикою саме тому, що десь глибоко в їхній пам'яті залишився спомин про те, що вони були прекрасними, і їхнє справжнє "Я" залишається прекрасним. Тому, якою б не була їхня зовнішність, вони незадоволені. Те саме можна сказати і про чоловіків: якою б гарною не була його жінка, він все одно задивляється на інших красунь, бо пам'ятає, що в минулі часи всі були прегарними, навіть гарнішими за його дружину. Тому він не може задовольнитися спогляданням однієї краси. В цьому причина невірності. Справа не в тому, що він поганий або по-справжньому зіпсований, в усьому винні внутрішні незбагненні потреби єства.

Навіть жадоба, жага накопичування грошей та майна і потяг до прекрасного виникли від благородного коріння, пов'язаного з нашим перебуванням у кращому світі, де всього було доволі. У нас було все, що потрібно, навіть те, чого ми не прохали, і всі ми були прегарні і чудові. Ось чому нам все ж таки подобаються усілякі блискучі коштовності, косметика, гарні чоловіки, гарні жінки, подобається жити в розкоші. Все це було у нас раніше, і тепер нам його не вистачає. Тому ми намагаємося повернути це настільки, наскільки в змозі, наскільки дозволяють наші теперішні можливості. Отже, всі так звані погані звички та інстинкти людини - благородної крові. Якби ми це правильно розуміли, то швидше б відчули жаль та смуток, ніж по-

чали дорікати собі або звинувачувати інших за те, що життя проминає в погоні за красою чи грошима.

Отже, як тільки ми зрозуміємо це шляхом духовних вправ, ми залишимо всі ці речі. Вони будуть надані нам, але ми не будемо пристрасно жадати їх чи просити. Якими б не були речі, що ми маємо, ми задоволені і користуємося ними. Ми не будемо рабами речей і не почнемо благодіяти чи намагатися усіма можливими засобами отримати їх або починати через них війну.

Далі, як розповідає легенда, після всіх цих подій люди почали переслідувати один одного, почав виявлятися фізичний потяг. Вони почали паруватися. Інші люди, дивлячись на це, почали замислюватися, чому ніколи раніше нічого подібного не траплялося. Вони дивувалися тому, що люди так дивно себе поводити. Вони почали соромитися взаємного фізичного потягу та фізичних контактів. Їм було соромно, тому довелося залишити місто, де жили всі інші, і побудувати власні домівки, видовбати печери. Отже, почали виростати будинки і з'явилися окремі селища.

Ось як це відбулося, ось як почалася, за твердженням Будди, наша історія, зрозуміло? Якщо вам не подобається, адресуйте свої нарікання до Будди. Не звинувачуйте мене. Мені невідомо, чи правдива ця історія. Я не була присутньою при цьому. [Учитель розсміялася] Не знаю, була я там чи ні. Минуло багато часу, і тепер я не пам'ятаю. Може бути, мені довелося там побувати, але це було надто давно, мільярди чи трильйони років тому. Хто ж буде про це пам'ятати, правильно? Зараз у нас і без того досить справ, війна на Середньому Сході, проблеми стосуються аулакських біженців і тому подібна усіляка всячина.

Через те, що люди почали зводити будинки, припасати харчі для себе і розподіляти землю, зробилося ще гірше. Одні старанно працювали, вирощували багато різних рослин і отримували добрі врожаї, а інші лінувалися та займалися крадіжками. Так почалися війни і продовжуються до цього часу, бо є ті, у кого чогось багато, і ті, у кого дуже мало. Ті, хто багато мають, не бажають ділитися з бідними. Той, хто має багато, наполегливо працює і дивиться зверхньо на того, хто не настільки багатий через лінощі або, може бути, з причини невдачі.

Тому Будда зробив висновок, що причина війни у відсутності взаємодопомоги між людьми; в усьому винна жадоба, властива нам. Той, хто споживає надто багато, зовсім нічого не залишає іншим. У наш час вчені провели велику кількість досліджень і дійшли до висновку, що причиною війни може бути голод. Численні країни голодують, у той час, як інші мають більше, ніж необхідно, і т.ін. Але насправді справа не в тому, що ми маємо надто багато. Ми неправильно використовуємо та марно витрачаємо те, що маємо.

Проводилися й інші дослідження. Наприклад, власник вегетаріанського ресторану в Торонто, який видає журнал для вегетаріанців, розповів мені, що, згідно з дослідженнями, потрібно лише кожному жителю Північної Америки погодитися раз на тиждень їсти вегетаріанські харчі, й у нас буде досить продуктів, щоб нагодувати шістнадцять мільйонів чоловік у рік. Я дуже здивувалася і запитала: "Як таке може бути?" Але про це свідчать розрахунки. Справа не в їжі, а в великій кількості витрат, пов'язаних з її отриманням. Для того, щоб одержати продукти, треба обробляти землю, але на теперішній час ґрунт виснажується і призначений для вигодовування скоту. Водопостачання, медикаменти, транспортні засоби і т.д., які використовують для вирощування корів, свиней та інших тварин, все, що має відношення до м'ясної дієти, опосередковано веде до великих витрат людських ресурсів і є причиною голоду в багатьох країнах. На вирощування однієї корови витрачається велика кількість рослинного білка, ліків, засобів для перевезення, води, і це стосується країн, що розвиваються. Цю білкову їжу можна було б розподілити таким чином, щоб нагодувати весь світ, замість того, щоб вигодовувати корову та їсти її - в цьому випадку нам дістаються потримані речі, з інших рук.

Отже, в наш час численні люди вірять, що вегетаріанська дієта може врятувати світ і звести до мінімуму кількість воєн, і, на мою думку, я теж поборник цієї ідеї. Може бути, в найближчому майбутньому нам треба спромогтися, у крайньому разі, подивитися, чи буде мати вона дію, а потім можна буде коментувати. Але я вірю, що ця ідея спрацює за умови, що кожен із нас підтримає її і спробує допомогти. Зрозуміло, не всі будуть співпрацювати. З самого початку так повелося, що не всі з нас згодні співпрацювати, бо ми всі бажаємо бути шишкою. Так чи інакше, по-своєму, в звичному середовищі, яке нас оточує, нам завжди подобається відчувати себе вище за інших. Чому? В цьому теж немає нічого поганого. Це бажання теж природного походження і пов'язане з тим, що колись у нас була влада, ми буди янголами, святими. Ми жили на небесах, де все нам підкорялося. А тепер ми зійшли зі шляху, відступилися та зійшли до життя в фізичному світі і загубили більшу частину своєї влади, своєї енергії, тому ми жадаємо влади. Але проблема в тому, що ми вимагаємо і домагаємося влади на неправильному шляху. В результаті вона приносить нам більше шкоди, ніж корисного. Ось і все.

Єдина можливість повернути свою владу полягає в тому, щоб очиститися, доторкнутися до Бога. Я сама пройшла цей шлях і можу сказати, що до деякої міри досягла мети. Те, що я кажу вам, - не порожні вислови, я знаю все це з досвіду. Якби ви спромоглися, в цьому була б дуже велика користь. Ви маєте змогу намагатися шукати свій шлях, досягти всього самостійно або спромогтися знайти таку людину, яка буде здаватися вам достатньо розумною та досвідченою, щоб керувати вами і допомогти доторкнутися до вашої власної справжньої сутності, внутрішньої влади. Якщо ви отримаєте її, ми одержимо і все інше. Навіть якщо ми не маємо всього іншого, ми задоволені. А саме в цьому суть. Це не означає, що в наших руках увесь світ, але нам достатньо того, що ми маємо, і ми не будемо зазіхати на власність наших сусідів, наших ближніх. Ми не будемо залежати від речей у цьому світі, але у нас всього буде доволі. Насправді, це так.

У Біблії сказано: **"Намагайтеся пізнати Царство Боже, і все інше дароване буде вам"**. Я переконалася в справедливості цих слів. То є чиста правда. І в буддистських сутрах, наприклад, в Сурангама Сутрі, теж говориться: **"Як тільки ви доторкнетесь до внутрішньої сутності Будди, практикуючи метод Куан Ін, земні проблеми теж вирішаться, усе мирське буде врівноваженим. Ми зможемо мати й усе інше"**. Я переконалася, що це теж правда. Отже, всі Святі Писання говорять про одне й те ж. Ви можете знайти багато інших прикладів в Біблії індуїстів, іудеїв і Священних Писаннях різних релігій. Ось чому іноді можна почути, що Бог охороняє багатих. Може бути, це справедливо до якоїсь міри, але багатство в цьому світі - не завжди ознака Божого благословення. Воно лише вказує на добродійний спосіб життя в останній період нашого існування, що передував справжньому існуванню, і нічого більше. Боже благословення можна отримати безпосередньо, навіть якщо не маєш особливих вартостей і вад, одразу ж після того, як ми з'єдналися з цією Божественною силою.

Тепер підведемо підсумки. Я розповіла вам, що є Бог. Згідно з Біблією християн, Бог є "Слово". **"Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і Слово було Бог"**. Це саме ми називаємо "Інь", вібрацією, Дао, Сутністю Будди в буддистській термінології або Звуковий Потік в термінах індуїзму. Як тільки ми доторкаємося до так званого "Слова", ми встановлюємо зв'язок з Богом, тому що Слово є Бог. Бог - це не одіозна особа з довгою бородою і ціпком, яка стоїть над вами непорушно, мов статуя, і вказує, що робити. Бог - це влада, енергія, потік кохання, яке ми в змозі використовувати, щоб міняти, формувати за його взірцем наше життя і створювати речі за допомогою цієї творчої сили. Тому для тих, хто доторкнувся до Бога, все, що він бажає, перетворюється на дійсність; а тим, хто не встановив зв'язок із Богом, незалежно від того, як би довго вони не молилися, все в житті дається важко, тому що їх не чує той, з ким вони воліють розмовляти. Якщо у нас є бажання поговорити з другом по телефону, але нас роз'єднали або ми надто далеко від телефону чи не підняли трубку, розмовляючи з полі-

цією, то хто ж нас почує? Отже, спочатку треба встановити зв'язок, а вже потім висловлювати побажання. Таким чином, чи не здається все це, як і раніше, надто віддаленою перспективою.

Зараз я подорожую по Сполучених Штатах, і перед від'їздом на конференцію ООН мої учні розповіли мені історію про те, як здійснилося їхнє бажання. Наприклад, одного разу літак вже був на зльотній смузі, а один з учнів запізнився, він почав молитися, і літак повернувся, щоб підібрати його. Так! Я сказала, що не можу повірити в це, але вони почали переконувати: "Так, так, то є правда. Ми ж тут!" Ми завжди все зводимо до жарту. Я сказала, що не вірю їм, але знала, що вони сказали правду. Потім я продовжувала: "Добре! Якщо ви вже спроможні так ефективно молитися, то моліться за інших. Вам не варто весь час молитися тільки за себе. Це егоїстично". Вони запитали мене: "Так за кого ж нам тепер молитися?" Я відповіла: "Наприклад, за мир на Середньому Сході або за стосуються аулакських біженців, котрі воліють бути громадянами інших країн". Вони сказали: "Так, ми не заперечуємо і нічого не маємо проти того, щоб молитися, але вони надто далеко; їхня карма надто важка. Ми не знаємо, чи будемо ми в змозі молитися за них".

Ось, що вони відповіли, і мене неприємно вразило те, що це дійсно правда, тому що аулакські біженці поки що не в контакті з Богом. Мої так звані учні - я б назвала їх друзями, - але якщо я скажу "друзі", ви не зрозумієте, тому я кажу "учні", - живуть у контакті з Богом, тому все, що б вони не побажали, здійснюється.

Отже, справа не в тому, що ми не бажаємо молитися за себе чи за інших людей, ми лише повинні знати, куди звертатися, до кого звертатися і де взяти силу і владу, щоб реалізувати свої молитви. Бо вся сила всередині нас, все необхідне утримується в душі, ми повинні знати, де взяти його, і використовувати, але більшість із нас цього не знає. Я зрозуміла з усією ясністю, що дійсно справедливий вислів: **"Намагайтеся пізнати Царство Боже, і все інше дароване буде вам"**. Царства Божого не можна досягнути шляхом спостережень. Царство Боже близько, під рукою, всередині вас. Ось про що говориться в Біблії.

Як так може бути, що воно всередині нас, а ми про нього не знаємо? Справа в тому, що нам невідомо, де воно є. Ми не знаємо, де "всередині". Може бути, воно в серці, в легенях, у вені чи в печінці? Ми не знаємо, де воно.

Отже, якщо комусь це відомо, то мають змогу нам показати. Мене навчили знаходити Царство Боже, і я використовую свої знання кожного дня з користю для себе і для інших людей. Я продовжую переконувати людей у тому, що це так просто - встановити контакт з їхньою власною внутрішньою силою, виконати всі свої бажання, бути на небесах, існуючи на землі, і забути про все інше. Війна завершиться сама собою. В нашому колі ці ідеї спрацювали. Після посвяти ні в кого не залишається потреби воювати, сперечатися по дрібницях або бажати більше того, що їм необхідно. Ці ідеї дійсно приносять плоди для тисяч і тисяч людей. Вони завжди дають позитивний результат, тому я знаю, що вони правильні.

Але багато людей ще не готові прийняти це повідомлення. Вони не в змозі повірити в те, що мають такі можливості, таку владу. Я завжди дивуюся, чому люди так сильно недооцінюють себе. Хіба всі ми не діти Господа і не створені за Його взірцем та подобою? Хіба всередині кожного з нас немає Сутності Будди? Або, що те саме, ми не діти Аллаха? А якщо ми Його діти, чи не означає це, що ми маємо ті ж можливості, у крайньому разі, схожі, більш чи менш подібні, так чому ми повинні недооцінювати себе? Ми Божі нащадки, а це про що-небудь каже? Може здаватися, що все це порожні слова, але ні, то є істина. Без найменшого сумніву.

Якщо ви донька чи син короля, вам потрібно знати свої можливості, вміти використовувати надану вам владу; ви повинні знати своє місце, розуміти відповідальність свого становища; але більшість людей цього не розуміє. Всі лише знають, що: "Ми діти Господа. Бог створив нас за Своїм образом. Ми - його подібність". Так, але це й усе. Потім ми опиняємося зовні, виходимо у зовнішній світ і починаємо боротьбу за існування, боремося за кожний пенс, молимося з кожного приводу, але ніколи нічого не одержуємо, тому що завжди адресуємо свої молитви не до того джерела. Ми не йдемо туди, де можуть здійснитися наші бажання. Це так просто, простіше, ніж їсти хліб. Через те, що це так просто, люди мають тенденцію недодивлятися, не помічати цього. Дуже сумно, але я буду терплячою та наполегливою. Я наберуся терпіння.

Отже, фактично, ми розмовляли про війну, а завершили словами про мир. Якщо будь-хто з нас бажає жити в злагоді з усіма іншими та з самим собою, йому треба жити у злагоді і з Царством Божим. Ми повинні налагодити контакт з цією Божественною силою, що дуже легко зробити. Ми в змозі зробити це терміново, тому що Бог перебуває всередині кожного з нас. Він не дуже далеко. Царство Боже всередині нас. Навіщо нам іти у віддалену церкву або храм, щоб дістатися до нього? І навіщо нам гаяти багато часу, щоб віднайти його?

Ось чому ми називаємо наш метод "терміновим проясненням" або "безпосереднім проясненням". "Терміновим" називають його мої учні, але мені не подобається це слово. Насправді моя перша назва була "безпосереднє прояснення і вічне визволення". Якщо ми хоч одного разу прозріємо, ми залишаємося прозорими та звільненими назавжди. Вільними від чого? Від кола народжень та смертей, від нових та нових народжень, від повторення страждань. Наприклад, ваша робота в Організації Об'єднаних Націй - найкраща, найблагородніша, яку може знайти людина, бо тут ви служите всьому світові, не лише одній або двом компаніям, не одній або двом родинам, а всьому світові. Ваша робота найкраща. Я раджу вам залишатися і не покидати роботу в ООН якомога довше. Але навіть у цьому випадку ви страждаєте, засмучуєтеся, у вас болить голова. Розумієте? Все не так ідеально, як того бажаєш.

Всередині нас є краще, більш досконале життя. Як тільки ми досягнемо внутрішньої досконалості, наше життя у зовнішньому світі також зробиться бездоганим, ідеальним. Ми в змозі використовувати свою внутрішню мудрість і силу, щоб зробити нашу роботу більш ефективною, швидкою і більш корисною для світу. Тому, якщо ми бажаємо посідати важливе становище або досягти успіху в якій-небудь сфері діяльності, нам потрібно отримати доступ до джерела відповідної енергії, яка б працювала для нас, а не використовувати свій розум. Є два рівні можливостей. Перший рівень, більш низький, - це розум, автоматична реакція на вплив. Так, ось що таке розум. Інші можливості, інша енергія вищого рівня - це грація, кохання та чудеса. Під чудесами я не маю на думці змінювання погоди або..., але ми і це в змозі зробити.

Наприклад, мій учень лише помолився і літаку довелося повернутися, щоб підібрати його, єдиного, хто запізнівся. Офіційно вони не побажали мати з ним справи, пояснивши це тим, що на квитку не проставлена ціна або щось у цьому роді. Якесь непорозуміння, але ми сплатили за квиток. Якась бюрократична помилка, більш нічого. І літаку довелося повернутися. Це теж називають дивом. Але ми не робимо їх навмисно. Ми лише молимося, а той, хто налагодив контакт із Богом, може молитися про що завгодно, просити будь-якої допомоги, якщо тільки звертається до своєї внутрішньої сили. Ви розумієте? Якщо ми молимося за когось іншого, а він не в злагоді з Богом, не налагоджений у гармонії та згоді з Богом, тоді тому, хто молиться, важко добитися відповіді. Справа не в тому, що ми не бажаємо допомогти. В іншому разі Ісус би молився за всіх євреїв, а Будда став би молитися, щонайменше, за всю Індію. Ви розумієте, що я маю на увазі? Навіть, незважаючи на те, що

ми просвітлені, прозрілі, нам не під силу змінити світ. Ми в змозі тільки переконувати, умовляти інших та змушувати їх змінити себе.

Отже, ми повинні починати з себе. Не можна сидіти, склавши руки, і чекати на диво. Ніхто не в змозі змінити світ, навіть тисячі Будд або мільйони Ісусів. Вони б це зробили, якби мали змогу. Чудеса не трапляються так просто там, де залучена карма. Ми повинні очиститися. Ми повинні вимитися. Прийняти свої ліки, щоб зцілитися. Найкращий лікар у змозі дати нам лише ліки, але не в змозі прийняти їх замість нас. Тому дуже сумно і важко молитися за інших людей, якщо вони не в злагоді з джерелом виконання молитв.

Краще за все спочатку встановити контакт із Богом, а вже потім молитися. Нам навіть необов'язково молитися, все буде відбуватися само собою. Це я знаю достеменно. Переконалася на власному досвіді. І численні, численні тисячі моїх учнів теж зазнали цього. Вони всі тепер знають, що то є правда. Я б із задоволенням ознайомила вас із цим методом сьогодні ж, якби ви зацікавилися і повірили, що він надає можливість вирішити проблему війни. Змінивши себе, віднайшовши внутрішній світ, живучи у злагоді з собою, ми досягнемо миру у всьому світі. Кожний повинен зробити це. Навіть якщо ми будемо не в змозі вплинути на весь світ, ми все ж таки запалимо смолоскипи; у крайньому разі, буде більше миру та менше війни. Це само по собі було б великим досягненням.

Нині наш світ став кращим у порівнянні з минулим, тому що численні вчителі вже сходили на землю і навчили нас багатьох великих законів цивілізації. Ми зробилися більш досконалими. Ось чому наш світ зробився цивілізованішим, яснішим, веселішим, зручним у порівнянні з тим, яким він був тисячі років тому. Все це завдяки багатьом, багатьом великим просвітленим Учителям, як розвинули нашу здібність розуміти. Незважаючи на те, що їхніми учнями була лише невелика група людей, те вчення, яке вони залишили після себе, та вібрація і те насіння, що вони засіяли, продовжувало зростати і приносити користь усьому світові у великих розмірах. І підняли свідомість людства на більш високий рівень. Тому наш світ робиться все кращим і кращим із кожним днем. Завдяки великим Учителям і декотрим з їхніх учнів наш світ зробився кращим.

Ви в змозі приєднатися до них. Я не кажу, що ви повинні прийти та навчатися обов'язково у мене. Це не так. Учїться у будь-кого, хто вам подобається, хто, за вашим розумінням, найбільш просвітлений і буде більше за інших вам корисний, найбільш чітко вкаже вам шлях, але робіть хоча б що-небудь. Увійдіть у контакт зі своєю внутрішньою мудрістю та силою і намагайтесь змусити її працювати на себе. Це краще, ніж просто використовувати мозок-комп'ютер, кожного дня відчуваючи муки через невміле поводження з ним, відчуваючи головний біль, засмучуватися та пізнавати труднощі. Ніщо не буде важким, якщо ми використовуватимемо свою велику мудрість, щоб виконати роботу, замість жалюгідного інтелекту звичайного комп'ютера-мозку. Дякую вам.

Автор: Верховний Учитель Чінг Хай
Видане: міжнародним видавництвом: Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Co., Ltd.
Адреса: 236 Сунгшан просп., Тайпей, Формоза, R.O.C.
Тел.: 886-2-87873935 Факс: 886-2-87870873
Е-адреса: smchbooks@Godsdirectcontact.org

Авторське право © 2006 The Supreme Master Ching Hai

Всі права захищені.

Спокойно копіюйте текст цього видання, з попереднього дозволу автора чи видавника.